

[Hølge Sander]

Fru Ingerlise Koefoed har da ret i, at tv ikke er alt, men det er jo ikke lige det, vi taler om. Det, vi taler om, er, at muligheden for det er til stede, og at det i hvert fald ikke er nogle ganske få, der skal sidde og bestemme, om der overhovedet skal være tv på de danske fjernsynsskærme. Det synes jeg er væsentligt at fastholde.

Så er der én ting, som jeg i den forbindelse gerne vil sige, og det er, at forslaget jo er interessant i dag, fordi Danmarks Radio stadig væk stort set har monopol, hvis vi ser det landsdækkende. Derfor er det interessant nu. Men udviklingen gør jo heldigvis, at forslaget bliver mindre og mindre interessant på lang sigt, for så kommer der netop, som fru Ingerlise Koefoed siger, en masse muligheder, og så betyder det ikke så meget, om Danmarks Radio ligger stille nogle dage.

(Kort bemærkning).

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil blot lige sige, at jeg synes, det er udmærket, og at jeg går meget ind for, at vi har mulighed for nordiske og europæiske sendere, alt hvad vi kan få af den slags, men det er nu engang Danmark, vi bor i, og det er den eneste danske sender, bortset fra de lokale, som fungerer rundt omkring, men som jo ikke har det samme præg af nyheder osv., som Danmarks Radio har.

Derfor synes jeg netop, at det ikke er nok at fremhæve, at vi kan trille rundt på alle mulige andre kanaler, som måske også kræver store, enormt vanskelige antenneopsætninger, og derfor synes jeg, at det er meget beklageligt, at det er Danmarks Radio, som laver denne sorte skærm, og som oven i købet gør det uden at betale penge tilbage for det.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det skal også blive en meget kort bemærkning.

Det går altid ud over nogle mennesker, når andre mennesker strejker. Det må man acceptere. Vi har et system, hvor folk har lov til at strejke, og hvor de, hvis de strejker ulovligt, kommer til at betale for det. Det har jeg syntes var en udmærket måde at manife-

stere sine rettigheder på. Derfor kan jeg altså ikke gå ind på alt det andet.

Selvfølgelig er det ærgerligt for seerne. Selvfølgelig er det ærgerligt i det hele taget, når f.eks. busserne strejker og vi ikke kan komme hurtigt nok herind i Folketinget og sige vores udsøgte mening om alt muligt mellem himmel og jord. Men sådan er forholdene altså, og jeg accepterer, at de er sådan.

Jeg tror, at seerne får mere ud af det, hvis man giver medarbejderne nogle rimelige forhold at arbejde under, end hvis man bare siger: I må ingenting i hele verden, for det er os, der er de vigtigste her, os, seerfolket.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

På en sådan fredag er man altid ked af at forlænge debatten, men jeg synes nok, jeg bliver nødt til at sige, at vi overhovedet ikke har anfægtet strejkeretten, ikke et øjeblik. Det synes jeg er væsentligt at fastslå. Det, vi taler om, er, at vi har et offentligt sendenet, som vi meget gerne vil have bliver brugt mest muligt.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Lørdag formiddag den 14. marts i år ringede jeg kulturministeren op – jeg undskylder – og forelagde kulturministeren det synspunkt, om ikke vi burde give andre tv-stationer adgang til at sende på sendenet, når nu Danmarks Radio havde besluttet sig for ikke at sende. Det var mit indtryk – som er blevet bekræftet i dag – at kulturministeren er positivt stemt over for at finde en løsning i den retning. Jeg må derfor takke hr. Poulsgaard for, at han har fundet det korn, jeg dér såede, og har fremsat dette forslag.

Nu er det imidlertid ikke nødvendigt med et beslutningsforslag, som kulturministeren har sagt det, for sagen kan ordnes i forbindelse med det lovforslag, vi har til behandling, om lokalradio- og -tv-virksomhed. Naturligvis bør der være adgang til, at der på det offentlige sendenet for tv kan sendes tv af dem, som gerne vil sende tv, men det er også klart, at det kræver, at ministeren bliver understøttet med en bemyndigelse, og den er vi altså i Det Radikale Venstre meget parate til at give ministeren.

Hermed er dér altså – så vidt jeg forstår – konstateret et flertal for, at det i fremtiden